

Memòries d'un molletà

1900-2000

por Joan Solé Tura

(Ve del número anterior)

Després de serioses discussions en ple de l'Ajuntament celebrat pel juny d'aquell any, es va acordar finalment per unanimitat, autoritzar la construcció d'un moll de carga i descarga a l'Estació de França destinat exclusivament pels explosius que anaven destinats a la Pedrera de Martorelles, i la gent del poble no el volia pas el moll dels explosius, doncs deia i amb raó, que si mai explotava un barril de pólvora, tot Mollet se n'aniria a can «Pistraus». D'aquí ve que es comencessin a fer algunes cases anant cap a l'estació de Dalt que fins llavors havia esta un indret força descampat. Una de les primeres, va ser la de cal Caseta, després la de l'Esteyet de la Bòvila, la de cal Pastrana i les que van venir. L'estació del tren ja estava feta i demès de despatxar bitllets servia per que el «jefe» jugués alguna partida de cartes amb els viatgers del cal Gerí que mai tenien presa.

Segons deia el meu pare, que quan no feia de pagès li agradava molt viatjar i una vegada va anar en tren fins a Pica-

moixons, el tren del Calderí que anava de Mollet a Caldes de Montbui, ja feia més de dotze anys que funcionava i va ser perquè els nostres veïns estaven molt enfadats perquè nosaltres teníem dues línies de tren i dues estacions i ells no en tenien cap. Sortia de l'Estació de França, s'aturaba a la de Dalt, després s'arribava a Santa Perpètua (Gallecs), Palau (Polinyà) fins el seu destí, que era Caldes. Pel que es deia, era un tren que anava molt poc a poc, a vegades acabava el carbó de la màquina i era necessari agafar algunes garbonasses que es trobaven pels camps, per això no tenia res d'estrany que algun pagès i algun maquinista es barallessin perquè aquest no volia pagar els cèntims de la garbonassa, el revisor del Calderí i els seus viatgers es tractaven com si fossin de la família i tot era com una excursió al camp, doncs a vegades fins es parava la màquina per tal de que algun viatger es treïés la fiambrera i la bota de vi i pogués menjar un bocí del que portava. El meu pare, que era un després, també va anar una vegada amb el Calderí fins a Palau i tot

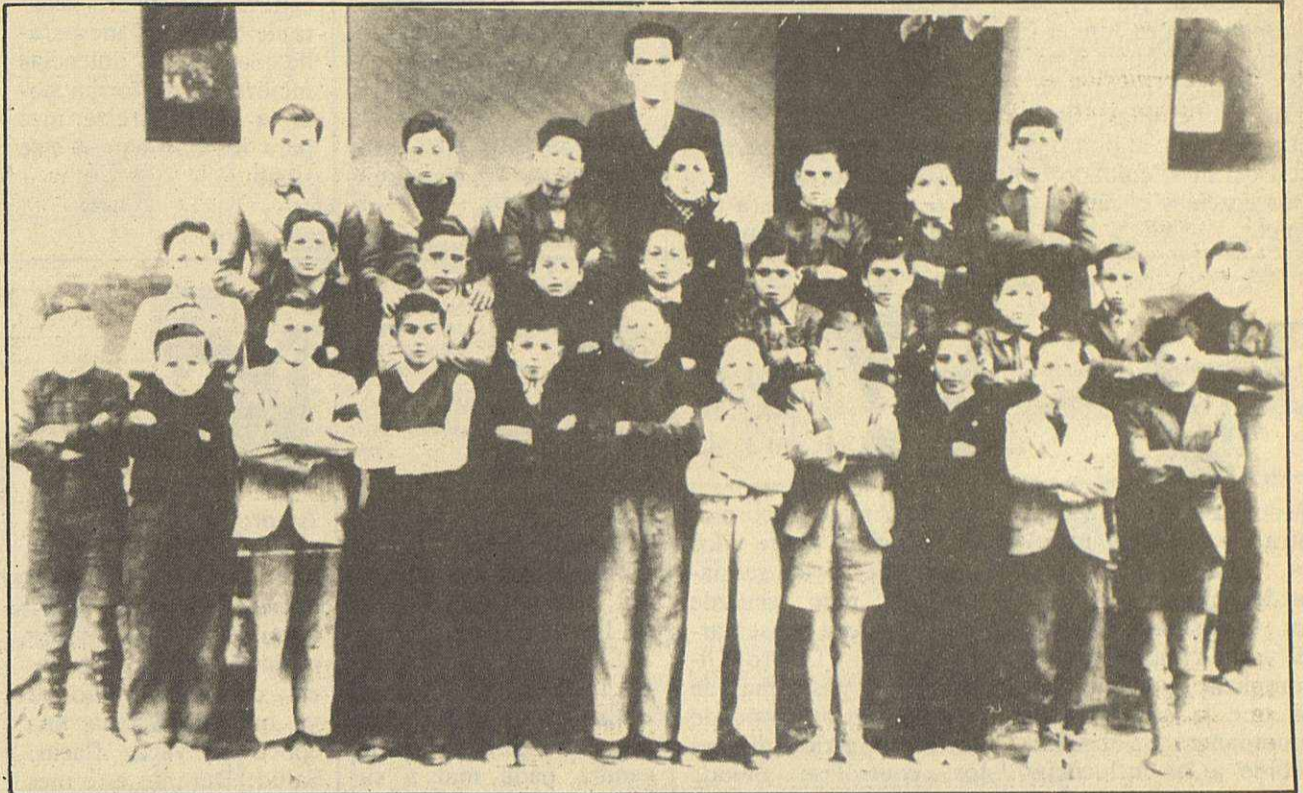
eren «alabançes» no com l'avi Joan que preferia anar-hi a peu per no gastar-se cap diner. Segons sembla, abans de treure's una moneda de la butxaca, primer es mirava al mirall per comprovar si era ell i un diumenge es va comprar deu cèntims de pinyons torrats

als de Cal Pinyonaire pagant un cèntim cada setmana. Però per «mala sombra» el pare del meu amic Andalet que quan anava pel sol es possava una bena als ulls perquè no volia veure la mala sombra que feia de perfil. En aquell temps, teníem al nostre poble un

metge molt bo que es deia Lluís Duran i Solà i que endemés de cuidar-se de medir als xicots de les quintes, o mirar si tenien els peus esguerrats, també curava a la gent que estava malalt d'alguna malaltia, fos perquè anava masa de ventre o patís d'estrenyiment. Tothom el

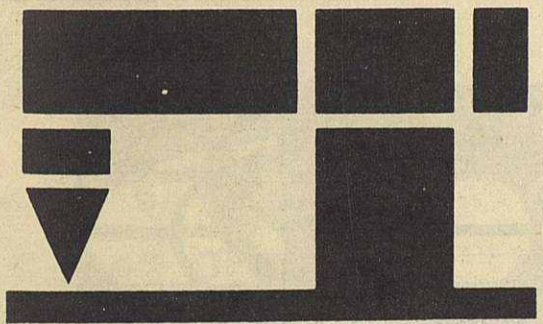
volia molt, perquè si pagaves la visita, bé, i sinó també, però els que l'estimaven més, eren els que l'enmatllevaven diners o els pagava els medicaments de les receptes i els gitanets de sota el pont, que més d'un carregat de microbis, de xinxes i de

(Continuarà)

A la fotografia superior, alumnes del tercer grau de nois dels Col·legis Nous del curs 1935-36. A la fotografia inferior, alumnes del curs 1945-46. A ambdues fotografies, es troben acompanyats pel mestre Jaume Coll.

Foto: Calendari 1988

RUIZ

GALLO

Paseo de la Montaña, 88

Tels. 870 78 11 - 840 11 71

08400 GRANOLLERS

**COMPRA-VENTA
DE MAQUINARIA
PARA LA CONFECCION**

Facilidades de pago, 5 años y sin entrada, garantía

de 6 meses. Servicio técnico propio

Todo tipo de máquina especial

**SABADOS MAÑANA,
ABIERTO**